ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 2ας Οκτωβρίου 1986 *

Στην υπόθεση 75/85,

V. R., πρώην δόκιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Ρώμης, via Salaria 237 A, εκπροσωπούμενος από τους Guido Napoletano και Giulio Ippolito, δικηγόρους Ρώμης, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τη δικηγόρο Blanche Moutrier, 16, avenue de la Porte-Neuve,

προσφεύγων,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Guido Berardis, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας της Επιτροπής, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση αποφάσεως περί απολύσεως καθώς και την καταβολή αποζημιώσεως

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Y. Galmot και J. C. Moitinho de Almeida, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

έχοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 13ης Μαρτίου 1986,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 29ης Μαΐου 1986,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 21 Μαρτίου 1985, ο V. R., πρώην δόκιμος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, άσκησε προσφυγή με την οποία ζητεί στην ουσία, αφενός, την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής, της 19ης Ιουλίου 1984, με την οποία η τελευταία τον απέλυσε μετά το πέρας της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας καθώς και της απόφασης επί της διοικητικής του ενστάσεως και κάθε προπαρασκευαστικής πράξεως και, αφετέρου, την καταβολή αποζημιώσεως λόγω υλικής ζημίας και ηθικής βλάβης.

2 Ο προσφεύγων, πτυχιούχος φυσικής και ειδικευμένος στη στατιστική, συμμετέσχε επιτυχώς στις εξετάσεις του γενικού διαγωνισμού COM/A/313 που διοργάνωσε η Επιτροπή για την κατάρτιση εφεδρικού πίνακα για μελλοντικές προσλήψεις διοικητικών υπαλλήλων βαθμών Α 7 και Α 6. Η προκήρυξη του διαγωνισμού προσδιόριζε ότι τα καθήκοντα της σχετικής θέσης συνίσταντο στην « εκτέλεση, βάσει γενικών οδηγιών, εισηγητικών, επιστημονικών ή ελεγκτικών καθηκόντων που ενδιαφέρουν τις δραστηριότητες των Κοινοτήτων στον οικονομικό τομέα ». Με την αίτηση υποψηφιότητάς του, ο προσφεύγων είχε επιλέξει, μεταξύ περισσότερων προαιρετικών μαθημάτων που προτείνονταν, τα μαθήματα « οικονομετρία και στατιστική » και « μακροοικονομία συμπεριλαμβανομένης νομισματικής και δημοσιονομικής πολιτικής ».

3 Με την ανακοίνωση κενής θέσεως COM/305/82, η Επιτροπή κήρυξε κενή μια θέση διοικητικού υπαλλήλου με βαθμό Α 7/6 στην ειδική υπηρεσία « Κοινοτικές δανειοδοτήσεις: ανάπτυξη των οργάνων ». Στις 2 Αυγούστου 1983, ο R. διορίστηκε, με απόφαση που ίσχυσε από τις 15 Ιουλίου 1983, δόκιμος υπάλληλος με βαθμό Α 6 στην υπηρεσία αυτή. Εντούτοις, δεδομένου ότι η διοίκηση είχε λάβει, την 1η Αυγούστου 1983, απόφαση, η οποία ομοίως ίσχυσε από τις 15 Ιουλίου 1983, να μεταφέρει την εν λόγω θέση στο τμήμα « Μεσοπρόθεσμες προβλέψεις », ο προσφεύγων άρχισε, πράγματι, τη δοκιμαστική του υπηρεσία στο τμήμα αυτό.

4 Στις 21 Μαρτίου 1984, ο αρμόδιος ιεραρχικώς προϊστάμενος του προσφεύγοντος υπέβαλε την προβλεπόμενη από το άρθρο 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων, έκθεση κρίσεως που συντάσσεται μετά το πέρας της περιόδου δοκιμασίας, στην οποία ανέφερε κυρίως ότι ο R. δεν είχε την ικανότητα

να επιτελεί έργο που αντιστοιχούσε στα καθήκοντά του. Στην εκτίμηση αυτή διευκρινιζόταν ότι « ο R. διαθέτει αναμφισβήτητα εξαιρετικά προσόντα όσον αφορά τη μαθηματική στατιστική και την τεχνική αναλύσεως των στοιχείων » αλλά ότι « οι γνώσεις του στη μακροοικονομία είναι εντούτοις πιο περιορισμένες και η ικανότητά του στη σύνταξη γραπτών εκθέσεων αποδείχτηκε ανεπαρκής ». Η έκθεση κρίσεως συνέχιζε αναφέροντας ότι « οι ικανότητες του R. δεν θα του επέτρεπαν να ενταχθεί ικανοποιητικώς στο πλαίσιο των ουσιαστικών δραστηριοτήτων της γενικής διεύθυνσης, δηλαδή των μελετών οικονομικής πολιτικής και των αντίστοιχων γραπτών εκθέσεων ». Επομένως, ο ιεραρχικώς προϊστάμενος συνέστησε την απόλυση του προσφεύγοντος μετά το πέρας της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας.

5 Κατόπιν τούτου, ο γενικός διευθυντής προσωπικού και διοικήσεως πληροφόρησε, με υπηρεσιακό σημείωμα της 18ης Απριλίου 1984, τον προσφεύγοντα ότι, καίτοι ενόψει της εκθέσεως που συντάχθηκε μετά το πέρας της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας όφειλε να αποφασίσει την απόλυσή του, εντούτοις η διοίκηση ήταν διατεθειμένη να του προσφέρει μια επιπλέον ευκαιρία για να αποδείξει τις επαγγελματικές του ικανότητες, αναθέτοντάς του υπό τον έλεγχο δύο εποπτών « μια συγκριτική ανάλυση στατιστικής φύσεως » που έπρεπε να πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια συμπληρωματικής περιόδου τριών μηνών. Μετά την εκ μέρους του προσφεύγοντος αποδοχή της πρότασης αυτής, του γνωστοποιήθηκε, με έγγραφο της διοίκησης της 25ης Απριλίου 1984, η περιγραφή της μελέτης που του ζητήθηκε.

6 Στις 10 Ιουλίου 1984, οι προαναφερθέντες επόπτες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί της πραγματοποιηθείσας μελέτης. Αφενός, αναγνώρισαν ότι ο R. διέθετε τις αναγκαίες θεωρητικές γνώσεις για την κατάρτιση αυτού του τύπου μελέτης και ότι προσπάθησε να προτείνει λύσεις στο πρόβλημα που του είχε τεθεί. Όμως, αφετέρου, επισήμαναν ότι η μελέτη αποκάλυπτε « έλλειψη συνθετικού συστήματος, πράγμα που μεταφράζεται από τη δυσκολία να διακρίνει το ουσιώδες από το δευτερεύον », καθώς και « έλλειψη αρκετής απόστασης που τον εμποδίζει να αναγνωρίζει πίσω από τα στατιστικά στοιχεία την οικονομική σημασία των παρατηρούμενων φαινομένων », όπως και « υπερβολική χρησιμοποίηση επιστημονικής γλώσσας δύσκολα κατανοητής ». Έχοντας υπόψη τα στοιχεία αυτά, οι επόπτες κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η μελέτη « δεν επιτρέπει να συναχθούν πρακτικά συμπεράσματα τέτοια που θα μπορούσε να προσδοκά από παρόμοια μελέτη αυτός που θα τη χρησιμοποιούσε ».

7 Με απόφαση της 19ης Ιουλίου 1984, η οποία ίσχυσε από τις 31 Αυγούστου 1984, η ΑΔΑ απέλυσε τον προσφεύγοντα αφού έλαβε υπόψη τόσο τις εκτιμήσεις ως προς τις ικανότητες και την απόδοσή του που περιλαμβάνονταν στην έκθεση που συντάχθηκε μετά το πέρας της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας όσο και τις εκτιμήσεις που είχαν διατυπωθεί σχετικά με τη μελέτη του μετά το πέρας της συμπληρωματικής περιόδου

δοκιμαστικής υπηρεσίας. Από τις εκτιμήσεις αυτές προκύπτει ότι ο R. « δεν απέδειξε ότι διαθέτει επαρκή επαγγελματικά προσόντα για να μονιμοποιηθεί στο βαθμό που αναλογεί στη θέση που κατέχει ».

8 Ο προσφεύγων, κατόπιν υποβολής, βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, διοικητικής ενστάσεως, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση της Επιτροπής της 13ης Δεκεμβρίου 1984, άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

Επί του αιτήματος ακυρώσεως της απόφασης περί απολύσεως

9 Όσον αφορά το αίτημα ακυρώσεως της απόφασης περί απολύσεως καθώς και των προπαρασκευαστικών πράξεων, οι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλει ο προσφεύγων αναλύονται ως καλύπτοντες, στην ουσία, τρία είδη αιτιάσεων, ήτοι πλημμέλεια όσον αφορά την αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων, παράβαση του άρθρου 4 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων, καθώς και παράβαση του άρθρου 34 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

10 Πρώτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων είναι αντιφατική και περιέχει προφανή πλάνη. Υποστηρίζει ότι στην έκθεση κρίσεως της 21ης Μαρτίου 1984, που συντάχθηκε μετά το πέρας της περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας, δεν προσδιορίζονται ποιες είναι οι γνώσεις που ο προσφεύγων δεν διαθέτει σε επαρκή βαθμό. Όσο για την αιτιολογία της έκθεσης της 10ης Ιουλίου 1984, αυτή είναι αντιφατική, εφόσον προσάπτει στον προσφεύγοντα έλλειψη συνθετικού πνεύματος, ενώ το έργο που του ανατέθηκε συνίστατο στην πραγματοποίηση αναλύσεως και όχι συνθέσεως του τεθέντος προβλήματος. Εξάλλου, κακώς αναφέρεται στην τελευταία έκθεση ότι ο προσφεύγων έκανε κατά τη σύνταξη της μελέτης που ζητήθηκε υπερβολική χρήση επιστημονικής γλώσσας. Προς στήριξη των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων προσκόμισε δύο εκτιμήσεις της μελέτης του από καθηγητές πανεπιστημίου, ζητώντας, επιπλέον, από το Δικαστήριο να διατάξει, ενδεχομένως, τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης όσον αφορά την επιστημονική ποιότητα της μελέτης αυτής.

11 Η Επιτροπή παρατηρεί ευθύς εξαρχής ότι η διοίκηση οφείλει να διατυπώσει μια συνολική εκτίμηση ως προς την ικανότητα του δόκιμου υπαλλήλου προς εκτέλεση συγκεκριμένων καθηκόντων. Περαιτέρω, αμφισβητεί την ύπαρξη αντιφάσεως μεταξύ των περιλαμβανομένων στην έκθεση κρίσεως της 10ης Ιουλίου 1984 εκτιμήσεων και αυτού που ζήτησε η διοίκηση από τον προσφεύγοντα να κάνει, δεδομένου ότι είναι αδιανόητο, λαμβανομένου υπόψη του έργου της υπηρεσίας, να πραγματοποιηθεί ανάλυση χωρίς κατάληξη σε συγκεκριμένα συμπεράσματα. Τέλος, η Επιτροπή αναφέρει ότι η ανεπάρκεια του προσφεύγοντος να εργαστεί σε διοικητική υπηρεσία επιβεβαιώνεται

από την αδυναμία του να εκφραστεί καταλλήλως. Διευκρινίζει σχετικώς ότι πρόκειται περί εκτιμήσεως όχι μόνο της επιστημονικής ποιότητας της πραγματοποιηθείσας εργασίας, αλλά επίσης και της αποτελεσματικότητάς της στο πλαίσιο μιας δημόσιας διοικητικής υπηρεσίας.

12 Καταρχάς, πρέπει να τονιστεί ότι σύμφωνα με το άρθρο 25, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης « κάθε απόφαση σε βάρος υπαλλήλου πρέπει να είναι αιτιολογημένη ». Δυνάμει πάγιας νομολογίας, η απαίτηση αιτιολογίας αποσκοπεί στο να επιτρέπει στο Δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του ως προς τη νομιμότητα της πράξης και να παρέχει στον ενδιαφερόμενο τα αναγκαία στοιχεία για να γνωρίζει κατά πόσον η τελευταία είναι βάσιμη. Ειδικότερα, προκειμένου για απόφαση περί μη μονιμοποιήσεως δόκιμου υπαλλήλου, πρέπει από την αιτιολογία να προκύπτουν οι ουσιώδεις συλλογισμοί που οδήγησαν το όργανο στο συμπέρασμα ότι τα προσόντα και η συμπεριφορά του δόκιμου υπαλλήλου δεν δικαιολογούν τη μονιμοποίησή του.

13 Στην προκειμένη περίπτωση, από τις αιτιολογικές σκέψεις της απόφασης της 19ης Ιουλίου 1984, σε συνδυασμό με τις περιλαμβανόμενες στις εκθέσεις κρίσεως της διοίκησης της 21ης Μαρτίου και 10ης Ιουλίου 1984 εκτιμήσεις στις οποίες αναφέρονται οι εν λόγω σκέψεις, προκύπτει ότι η Επιτροπή βασίστηκε επί συνόλου στοιχείων αφορώντων τόσο την ικανότητα του ενδιαφερομένου να εκτελεί προσηκόντως τα καθήκοντά του, όσο και την ποιότητα της εργασίας του. Από την ανάλυσή τους καταφαίνεται ότι οι προσαπτόμενες ανεπάρκειες αφορούν, αφενός, τις γνώσεις του ενδιαφερομένου και, αφετέρου, την ικανότητά του προς σύνταξη εκθέσεων. Επομένως, στις προσβαλλόμενες πράξεις αναφέρονται με αρκετή σαφήνεια και ακρίβεια οι λόγοι για τους οποίους η Επιτροπή έκρινε ότι η μονιμοποίηση του προσφεύγοντος δεν ήταν προς το συμφέρον της υπηρεσίας.

14 Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, η αιτιολογία αυτή δεν παρουσιάζει καμιά αντίφαση ούτε προφανή πλάνη περί τα πράγματα. Πράγματι, καίτοι οι δύο εκθέσεις της 21ης Μαρτίου και της 10ης Ιουλίου 1984 συμφωνούν όσον αφορά την αναγνώριση των εξαιρετικών προσόντων του ενδιαφερομένου στο πεδίο της στατιστικής, εντούτοις διαπιστώνονται σ' αυτές περιορισμένες γνώσεις μακροοικονομίας και, κυρίως, ανεπάρκεια ως προς την ποιότητα των γραπτών μελετών. Στην αλληλουχία αυτή δεν μπορεί να γίνει επίκληση του γεγονότος ότι η έκθεση της 10ης Ιουλίου 1984 επισημαίνει την έλλειψη συνθετικού πνεύματος, ενώ η μελέτη που ζητήθηκε συνίστατο σε ανάλυση, δεδομένου ότι η ανάλυση και η σύνθεση αποτελούν τις δύο συμπληρωματικές μεθόδους που επιτρέπουν τη λύση του τεθέντος από τη ζητηθείσα μελέτη προβλήματος, δηλαδή τη συναγωγή από στατιστικά στοιχεία συμπερασμάτων επί οικονομικού επιπέδου.

15 Η κρίση ως προς την αξία των υπαλλήλων υπάγεται στην αποκλειστική εξουσία εκτιμήσεως της διοίκησης. Επομένως, η κρίση αυτή δεν μπορεί να ανατραπεί από γνωματεύσεις με τις οποίες αποσκοπείται να καταδειχθεί η επιστημονική ποιότητα της εν λόγω μελέτης. Κατά συνέπεια, δεν πρέπει το Δικαστήριο να λάβει υπόψη τις γνωματεύσεις που προσκομίστηκαν για το σκοπό αυτό από τον προσφεύγοντα ούτε να διατάξει τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης επί της μελέτης αυτής.

16 Επομένως, εφόσον ο προσφεύγων δεν απέδειξε ότι η αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων ήταν αντιφατική ή περιείχε προφανή πλάνη, ο λόγος αυτός ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

17 Δεύτερον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η τοποθέτησή του στο τμήμα « Μεσοπρόθεσμες προβλέψεις » έγινε κατά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, εφόσον η εν λόγω θέση δεν είχε αποτελέσει αντικείμενο της ανακοίνωσης κενής θέσεως όπως επιβάλλει η διάταξη αυτή. Πράγματι, η ανακοίνωση κενής θέσεως COM/305/82 αφορούσε θέση υπαλλήλου διοικήσεως στην ειδική υπηρεσία « Κοινοτικές δανειοδοτήσεις: ανάπτυξη των οργάνων ». Επομένως, ο προσφεύγων έπρεπε να διοριστεί στην υπηρεσία αυτή . Εξάλλου, ο R. ισχυρίζεται ότι η μεταβολή της τοποθέτησής του παραβιάζει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων, δεδομένου ότι, λόγω του γεγονότος αυτού, πραγματοποίησε τη δοκιμαστική του υπηρεσία σε θέση λιγότερο ανάλογη προς τις ικανότητές του.

18 Σχετικά, πρέπει να γίνει δεκτό, όπως το τόνισε και η Επιτροπή, ότι το άρθρο 4 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης αφορά την εσωτερική δημοσίευση των κενών θέσεων. Η διάταξη αυτή πρέπει να ερμηνευτεί σε συνδυασμό με το άρθρο 29, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, το οποίο καθορίζει τη σειρά κατά την οποία ένα κοινοτικό όργανο πρέπει να εξετάζει τις διάφορες δυνατότητες πληρώσεως των κενών θέσεων, παρέχοντας, όσον αφορά το ζήτημα αυτό, στο προσωπικό των Κοινοτήτων προτεραιότητα έναντι των υποψηφίων που δεν υπηρετούν στις Κοινότητες. Επομένως, εφόσον αντικείμενο της εξεταζόμενης διάταξης του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης είναι να εξασφαλιστεί η προστασία των συμφερόντων του προσωπικού του οργάνου, έπεται ότι οι υποψήφιοι οι οποίοι, όπως ο προσφεύγων, δεν είναι υπάλληλοι των Κοινοτήτων δεν μπορούν να επικαλούνται την ενδεχόμενη παράβασή του.

19 Ομοίως, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η αιτίαση κατά της Επιτροπής, ότι, κατά παραβίαση της αρχής της ισότητας, τοποθέτησε τον προσφεύγοντα σε θέση μη ανάλογη προς τις ικανότητές του, δεδομένου ότι δεν αποδείχτηκε ότι τα καθήκοντα που κλήθηκε να ασκήσει ο προσφεύγων δεν ανταποκρίνονταν στην περιγραφή των καθηκόντων που περιείχε η προκήρυξη του διαγωνισμού COM/A/313, βάσει του οποίου είχε προσληφθεί. Πράγματι, είναι δεδομένο ότι τόσο το πεδίο δραστηριότητας του τμήματος στο οποίο τοποθετήθηκε ο ενδιαφερόμενος (μεσοπρόθεσμες προβλέψεις)

όσο και, ειδικότερα, το θέμα της στατιστικής μελέτης την οποία έπρεπε να πραγματοποιήσει κατά τη συμπληρωματική περίοδο της δοκιμαστικής υπηρεσίας, περιλαμβάνονταν σε ένα, τουλάχιστον, από τα κατ' επιλογή μαθήματα που ανέφερε η προκήρυξη του επίμαχου διαγωνισμού και επέλεξε ο προσφεύγων στην αίτησή του υποψηφιότητας, εν προκειμένω το μάθημα « οικονομετρία και στατιστική ».

20 Κατά συνέπεια, ο λόγος ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και στην παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεων των διακρίσεων πρέπει επίσης να απορριφθεί.

21 Τρίτον, ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι έγινε παράβαση του άρθρου 34, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, το οποίο ορίζει σε εννέα μήνες τη διάρκεια της δοκιμαστικής υπηρεσίας για τους υπαλλήλους της κατηγορίας Α. Η οριζόμενη υπό του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης περίοδος αυτή δεν μπορεί, έστω και με τη συναίνεση του ενδιαφερομένου, να παραταθεί, εκτός αν πρόκειται για κάποια από τις περιοριστικώς απαριθμούμενες στη διάταξη αυτή περιπτώσεις, πράγμα που δεν συνέβη όμως εν προκειμένω.

22 Η Επιτροπή ανταπαντά ότι η παράταση της δοκιμαστικής υπηρεσίας αποφασίστηκε προς το συμφέρον και με τη συναίνεση του προσφεύγοντος ο οποίος, διαφορετικά, βάσει της έκθεσης κρίσεως της 21ης Μαρτίου 1984 θα έπρεπε να απολυθεί μετά το πέρας της εννεάμηνης περιόδου. Ο κανονισμός υπηρεσιακής κατάστασης δεν αντιτίθεται στην εκ μέρους της διοίκησης υιοθέτηση, για λόγους επιεικείας, μιας ευνοϊκότερης έναντι των υπαλλήλων στάσης.

23 Σχετικά, πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως προκύπτει από τις προηγούμενες σκέψεις, οι ανεπάρκειες όσον αφορά τις ικανότητες και την απόδοση του προσφεύγοντος, που τονίστηκαν στην έκθεση κρίσεως της 21ης Μαρτίου 1984, που συντάχθηκε μετά το πέρας της δοκιμαστικής υπηρεσίας ήταν τέτοιες που δικαιολογούσαν τη μη μονιμοποίηση του ενδιαφερομένου μετά το πέρας της οριζόμενης από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης περιόδου δοκιμαστικής υπηρεσίας. Επομένως, η κατά παρέκκλιση του άρθρου 34, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης ληφθείσα με τη συναίνεσή του απόφαση παρατάσεως της δοκιμαστικής του υπηρεσίας έγινε προς το συμφέρον του, για να του δοθεί μια επιπλέον δυνατότητα να αποδείξει επαγγελματικές ικανότητες που δεν είχε δείξει κατά τρόπο ικανοποιητικό κατά τη διάρκεια της οριζόμενης από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης περιόδου.

24 Υπό τις περιστάσεις αυτές, ο προσφεύγων δεν μπορεί να επικαλεστεί ενδεχόμενη πλημμέλεια, συνιστάμενη στη λήψη της εν λόγω αποφάσεως, εφόσον η τελευταία του παρέσχε πλεονέκτημα που αποδέχτηκε ελεύθερα. Επομένως, και ο λόγος που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 34, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης πρέπει να απορριφθεί.

25 Για τους λόγους αυτούς, το πρώτο αίτημα της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

Επί του αιτήματος τροποποιήσεως της αιτιολογίας της απόφασης περί απολύσεως

26 Δεδομένου ότι δεν έγινε δεκτό το κύριο αίτημα ακυρώσεως των προσβαλλόμενων πράξεων πρέπει να εξεταστεί το επικουρικό αίτημα με το οποίο σκοπείται η τροποποίηση της αιτιολογίας των πράξεων αυτών κατά τρόπο που να μη συνιστούν δυσφήμηση. Με το αίτημα αυτό, ο προσφεύγων ζητεί κυρίως να απαγορευτεί στην Επιτροπή να αναφέρει ότι στερείτο των απαιτουμένων για τη μονιμοποίησή του επαγγελματικών προσόντων.

27 Ως προς το ζήτημα αυτό,πρέπει να παρατηρηθεί ότι κάθε απόφαση περί μη μονιμοποιήσεως ενός υπαλλήλου μετά το πέρας της δοκιμαστικής του υπηρεσίας περιέχει, κατ' ανάγκη, εκτιμήσεις από τις οποίες προκύπτει έλλειψη των απαιτούμενων για την εκτέλεση των εν λόγω καθηκόντων προσόντων. Επομένως, δεν μπορεί να απαγορεύεται σε ένα κοινοτικό όργανο να διατυπώνει τέτοιες εκτιμήσεις στην αιτιολογία μιας απόφασης του είδους αυτού.

28 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί και το αίτημα αυτό της προσφυγής.

Επί του αιτήματος για καταβολή αποζημιώσεως

29 Όσον αφορά το αίτημα αποζημιώσεως λόγω υλικής ζημίας και ηθικής βλάβης, ο προσφεύγων αναφέρει, αφενός, ότι οι εκτιμήσεις της Επιτροπής όσον αφορά τα επαγγελματικά του προσόντα είναι ικανές να βλάψουν την υπόληψή του και, αφετέρου, ότι η οφειλόμενη στην παράταση της δοκιμαστικής του υπηρεσίας καθυστέρηση διευκρινίσεως της επαγγελματικής του κατάστασης τον άφησε σε κατάσταση αβεβαιότητας η οποία τον εμπόδισε να εξεύρει άλλη εργασία.

30 Σχετικά με το ζήτημα αυτό, είναι αρκετό να επισημανθεί ότι ο προσφεύγων δεν μπόρεσε να καταδείξει ότι οι πράξεις της Επιτροπής που ήταν, ενδεχομένως, ικανές να τον ζημιώσουν και, ιδίως, η απόφαση της 18ης Απριλίου 1984 περί παρατάσεως της περιόδου δοκιμαστικής του υπηρεσίας και η απόφαση περί απολύσεώς του της 19ης Ιουλίου 1984 στερούνται νομιμότητας, γεγονός το οποίο ο προσφεύγων θα μπορούσε να επικαλεστεί προς όφελός του.

31 Κατά συνέπεια, και το αίτημα αυτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

32 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Σύμφωνα, όμως, με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών των υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Everling Galmot Moitinho de Almeida

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 2 Οκτωβρίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling